

Kázání v katedrále sv. Víta o Slavnosti Matky Boží Panny Marie

Mons. Petr Piřha

1. ledna L. P. 2018

Sestry a bratři, lidé dobří.

Vítám Vás, do chrámu Páně, do nového roku. Jsem rád, že jste šťastně přežili půlnoční silvestrovskou bitvu a doufám, že bez zranění. Jsem taky rád, že jsme – sebe nevyjímám – přišli po dvou, což je neklamné znamení, že už jsme vystřízlivěli. Střízlivost budeme totiž po celý letošní rok velmi potřebovat.

Rok, který dneškem otevíráme, bude náročný. Tím neříkám, že nějak neobvykle nepříjemným. Ale pracný bude. Je to rok velkých výročí. Sto let od konce 1. světové války a vzniku naší moderní samostatnosti, 25. let od rozdělení Československa a vzniku České a Slovenské republiky, což připadá právě na dnešní den, jsou data, která nutí k zamyšlení. Když přehlédneme naše dějiny za uplynulých sto let, můžeme sledovat, jak obtížné je znovu a znovu bojovat za svobodu a jak snadné je ztratit ji. Vždy stálo mnoho životů a utrpení znovu ji získat. Roky 38, 48, 68 jsou varovné.

Jen v roce 89, což budeme slavit napřesrok, nám spadla svoboda takřka z nebe do klína. Oběti pro ni přinesené byly tou dobou skoro zapomenuty, ale seznamy popravených a umučených jsou vyryty do kovu či vytesány do kamene na památnících před věznicemi a jinde a jsou dlouhé. Nicméně, sametová revoluce proběhla bez krveprolití.

Pěťadvacáté narozeniny ČR - v pěťadvaceti je člověk opravdu dospělý, může mít akademický titul, mít děti. Měl by být zcela samostatný. Je taková naše republika? Co z ní vyrostlo? Jsme nad tím rozpačití a jsme zklamaní jako rodiče, kterým se nevyvedlo dítě, z něhož se tak radovali a skládali do něho tolik očekávání. Přiznejme si, proč to tak dopadlo. Protože chyběla výchova. To my jsme vinni vším, co se nám nelíbí, ale sami to děláme. Je to smutné, ale co s tím?

Věřící člověk se v takových chvílích podívá do Bible. My jsme teď rovněž četli z této moudré knihy knih. Stačí si připomenout, jaký je dnes svátek. I v tom je letošní zlom roku bohatý. Včera byl svátek Svaté rodiny, manželé obnovovali své svatební sliby. Svatební slib, je v podstatě smlouva o založení rodiny, jakési vyhlášením nového domova. Je to jako přijetí ústavy. Jsou přítomni svědkové, u církevní svatby je mezi nimi i Bůh, jehož Desatero je preambulí dané ústavy.

Dnes je slavnost P. M. Matky Boží. Můžeme dodat i matky naší. Jaká čtení se čtou při těchto svátcích?

Včera jsme četli o smlouvě Hospodina s Abrahámem. Abrahám hleděl na noční oblohu a uslyšel boží hlas. On ho vlastně uviděl. Stal se jeho přítelem. Přátelství, je-li pravé, je pevným poutem vzájemné pomoci a oddanosti do všech důsledků. O tom bylo druhé čtení, v němž apoštol Pavel uvažuje o dramatu obětování Izáka. V Evangelii jsme slyšeli o radosti starce Simeona, když podržel na loktech malého Ježíška. Mé oči uviděly Spasitele. Uviděli a přijali jsme ho my? Z dnešních textů bych vyzvedl myšlenku z listu Galaťanům Bůh nám poslal do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

A Evangelium nás letos vrací k návštěvě pastýřů v betlémské stáji. Podstatné je tu poselství o tom, že jsme Boží děti.

Co nám to říká k tomu, o čem uvažujeme na prahu letošního jubilejního roku. Bohužel to, že jsme dost nevychované děti, protože nechráníme rodinný život, nepečujeme o své vlastní děti, uvádíme v posměch matky a především Pannu Marii, která byla hospodyní Svaté rodiny. Ničíme poctivost řemeslné práce, jakou sv. Josef živil Svatou rodinu. Umožňujeme dětem, aby svou rodinu opustily a dokonce je k tomu vybízíme! Všechny smlouvy, které uzavíráme, jsou pro nás cár papíru. Plnit sliby, to je k smíchu, stát v slově? „No to já myslel jinak, to jsme si nerozuměli...“

Já bych se vůbec nedivil, kdyby nám náš nebeský otec pořádně nenalískal na zadek. Asi bychom se měli začít chovat jinak. Vrátit se ke slušnosti, postarat se o dodržování ústavy a dát do pořádku justici. Za pár dní jdeme volit toho, kdo nás povede, svého vrcholného představitele. Zamyslete se nad tím, kdo to má být a nemávněte nad volbami rezignovaně rukou s tím, že je to jedno, vždyť jsou všichni stejní. Jděte k volbám, je to nejen právo, ale i občanská povinnost. A zvolte toho, kdo bude hájit rodinu, matky, děti, malovýrobce, zákonnost a tím spravedlnost. Kdo nebude běhat od Merkelové k Putinovi a z Ameriky do Číny, aby se zeptal, co má říkat. Ale naopak má svůj názor a odvalu ho obhajovat. Naštěstí jsou to názory, které jsou nejenom přijatelné, ale jsou to názory velké většiny lidí. Vykročme tedy do nového roku s požehnáním, které jsme slyšeli v knize Mojžíšově.

Vykročme tedy do nového roku s požehnáním, které jsme slyšeli. Kéž nám přinese dobro a pokoj.

Amen.